

Op een regenachtige dag in Stockholm verdwijnt een 8-jarig meisje spoorloos...

Mikaela Bley

DOCHTER VERMIST

LITERAIRE THRILLER

'De nieuwe
Zweedse
thrillerkoningin
is opgestaan.'

— EXPRESSEN

Over het boek

'De dood, de dood, de dood,' fluisterde Ellen toen hij buiten gehoorsafstand was. Maar het was al te laat. Haar paniek werd alleen maar groter.

Stockholm. Op een koude, regenachtige vrijdag in mei, verdwijnt het achtjarige meisje Lycke spoorloos. Alleen haar rugzakje wordt gevonden...

Op een steenworp afstand, in het hoofdkwartier van televisiezender TV4, volgt misdaadverslaggever Ellen Tamm het nieuws over de verdwijningszaak met grote belangstelling.

Ellen raakt geobsedeerd door de zoektocht naar Lycke. Met elk uur dat verstrijkt voelt ze zich machtelozer. Gefrustreerd door corrupte politieagenten, het vreemde gedrag van de gescheiden ouders van Lycke en de ontmoedigende opmerkingen van haar collega's probeert ze haar eigen emoties onder controle te houden en de zaak zo professioneel mogelijk te benaderen. Maar Lyckes verdwijning raakt haar persoonlijk, door een gebeurtenis in haar eigen leven. De zaak dwingt haar de confrontatie aan te gaan met haar verleden.

De tijd dringt. Waar is Lycke?

De pers over *Dochter vermist*

'De nieuwe Queen of Crime van Zweden!' – Södermanlands Nyheter

'Mikaela Bley is de nieuwe ster van de Zweedse misdaadauteurs, en met velen van hen veegt ze de vloer aan.' – Expressen

'Mikaela Bley's debuut is een nagelbijter die niemand onberoerd laat.' – Adlibrisbloggen

Over de auteur

Mikaela Bley is geboren in Stockholm en woont daar samen met haar man en twee kinderen. Ze werkte als inkoper voor het tv-station TV4, maar schrijft nu fulltime. *Dochter vermist* is haar debuut, een thriller met in de hoofdrol misdaadverslaggeefster Ellen Tamm.

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg [@AWBruna](https://twitter.com/AWBruna) op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Mikaela Bley

Dochter vermist

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Lycke

Copyright © Mikaela Bley, 2015

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Vertaling

Elina van der Heijden en Wiveca Jongeneel, via het Scandinavisch
Vertaal- en Informatiebureau Nederland (SVIN)

Omslagbeeld

© Stephen Carroll/Trevillion Images

Omslagontwerp

b'IJ Barbara

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0660 2

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Dit is fictie. Ik wil benadrukken dat alle gebeurtenissen en personages verzonnen zijn en voortkomen uit mijn fantasie. Overeenkomsten met gebeurtenissen en situaties uit de werkelijkheid berusten dus op toeval. Om het verhaal zo geloofwaardig mogelijk te maken heb ik me gepermitteerd bestaande locaties te gebruiken en enkele publieke personen op te voeren. Ik heb geprobeerd dat respectvol te doen en ik hoop dat ik daarin geslaagd ben. De beschrijvingen van de meeste plaatsen in het boek komen overeen met de werkelijkheid, maar bepaalde details heb ik gewijzigd.

Voor Dag – ik wil altijd zijn waar jij bent

Proloog

Voor de zoveelste keer draaide ze zich om in bed. Ze kon niet slapen. Haar benen wilden niet stil blijven liggen.

Ze staaarde naar de muur. Deed haar ogen dicht, maar opende ze na een paar tellen weer. Trok het kussen over haar hoofd, probeerde de stemmen buiten te sluiten, maar het hielp niet.

Ze werden alleen maar sterker.

‘Het spijt me,’ fluisterde ze.

Ze deed de lamp op het nachtkastje aan en sloop naar het bureau. Trok de bovenste la open en pakte er een paar geurgummetjes uit. Hartjes, sterren, aardbeien. Ze scheurde een gummetje in de vorm van een konijn kapot en stopte de stukjes in haar oren.

Ging weer in bed liggen. Deed de lamp uit. De tranen biggelden over haar wangen en ze fluisterde: ‘God, die de kinderen bemint, waak over mij, ik ben een kind. Waar ter wereld ik ook verkeer, mijn geluk ligt in de handen van de Heer. Geluk kan komen, geluk kan keren, denk aan wie liefde moet ontberen.’

Vrijdag 23 mei

Ellen 20.25 uur

Ellen keek op de klok in de rechterbovenhoek van haar beeldscherm. Nog een kleine twee uur tot de laatste nieuwsuitzending van vanavond.

‘Het stadspark in Kristianstad staat nu volledig blank,’ riep een collega dwars door het open kantoorlandschap van de redactie. ‘Volgens de deskundigen hoeft er nog maar een paar millimeter regen te vallen en dan ligt de hele stad onder water.’

Een verslaggever rende naar zijn plaats. De avondredacteur maakte melding van mogelijke aardverschuivingen in Vagnhärad die waren veroorzaakt door de hevige regen die over het land trok.

Weer en wind. Ellen was het spuugzat.

Collega's die vandaag veel te veel uren hadden gemaakt stonden in de keuken in de rij voor een kop koffie en de hoofdredactie overlegde in de controlekamer.

Naast haar at haar collega Leif zijn avondmaaltijd uit een doorschijnend plastic bakje, terwijl hij met zijn wijsvinger op het toetsenbord drukte.

Toen Ellen vier jaar geleden bij TV4 begon, had ze een stijlvolle, moderne werkomgeving verwacht, maar het was een heel gewoon kantoor gebleken. Weinig ruimte tussen de witte hokjes met bureaus, een brommend ventilatiesysteem aan het plafond en tl-buizen die zelfs de kleinste porie in je gezicht zichtbaar maakten. Het rook er de hele dag naar magnetronmaaltijden. Het enige verschil met andere kantoren was dat er bij TV4 evenveel beroemdheden in de kleine hokjes zaten als er fruitvliegjes rondvlogen. Het geluidsniveau was waarschijn-

lijk ook net iets hoger dan op het hoofdkantoor van de Provinciale Verzekeringsmaatschappij, dat in het aangrenzende gebouw aan de Tegeluddsvägen in Stockholm was gevestigd.

Ellen wierp een blik op de tv die naast de computer op het bureau stond. Ze zag een opgewekte David Hellenius, die de kijkers welkom heette in de studio van *Let's Dance*. Ze bedacht dat ze niet moest vergeten de uitnodiging voor de familiedag van TV4 in pretpark Gröna Lund af te slaan. Ze had geen zin om zich ellendig te voelen omdat ze de enige vrijgezel was te midden van alle gelukkige gezinnen en kinderen met kleurige polsbandjes, waarmee ze onbeperkt gebruik konden maken van de vele attracties.

Ze opende haar item over de moord op een achttienjarige jongen in Tumba dat vanavond zou worden uitgezonden.

Het was een lange dag geweest. Als misdaadverslaggever had ze geen vaste tijden - ze werkte wanneer het nodig was - en omdat ze relatief jong was en geen gezin had dat thuis op haar zat te wachten, had ze het meestal behoorlijk druk.

Ze had het koud en deed de knopen van haar zwartleren jasje dicht. Ze had al de hele dag spijt van haar kledingkeuze. Met een jurk, blote benen en een kort jasje was ze te koud gekleed, maar wie verwachtte nou dat het eind mei maar acht graden zou zijn? Ze kon bijna begrip opbrengen voor de kijkers die belden om over het weer te klagen, hoewel er bij TV4 geen weer-goden werkten en ze alleen de weersverwachting brachten.

Ze wilde dat ze thuis was, dan zou ze een heet bad kunnen nemen. Een fruitig geurkaarsje aansteken. De nieuwste *Vanity Fair* lezen die op haar lag te wachten.

Ze tilde alle papieren en kranten op van het bureau en zocht haar oortjes om het lawaai buiten te sluiten. Binnenkort zou ze de boel opruimen. Maandag misschien. Een nieuwe week, nieuwe mogelijkheden. Dat zei ze elke keer en het duurde meestal tot dinsdag. In het beste geval tot woensdag.

Geen oortjes. In plaats daarvan zette ze het geluid harder en drukte op Play.

Het was altijd hetzelfde liedje als ze zichzelf in beeld zag. Ze was er nooit op voorbereid, hoewel ze er inmiddels aan gewend zou moeten zijn.

Ze stopte even, haalde een paar keer diep adem en richtte haar blik weer op het scherm.

Ze had nog maar een paar tellen gekeken of er verscheen een flash van persdienst TT op het scherm.

DODE BIJ SCHIETPARTIJ OP HET LILLA TORG IN MALMÖ.

‘De redactie in Malmö zit erbovenop met die schietpartij,’ schreeuwde de redactiechef nog voordat Ellen op de link had kunnen klikken.

De dood. Ze werd voortdurend aan de dood herinnerd. Maar dat was ook wat ze wilde.

Terwijl Ellens vrienden in afwachting van hun favoriete muziekclips urenlang aan MTV gekluisterd hadden gezeten, had zij naar documentaires over moorden en moordenaars gekeken. Ze knipte rouwadvertenties uit en artikelen over mensen die op niet-natuurlijke wijze waren overleden. Vreselijke ongelukken. Heftige dingen waardoor ze niet met zichzelf bezig hoefde te zijn.

Als misdaadverslaggever werd ze gedwongen dagelijks aan de dood te denken. Haar psycholoog vond dat ze ander werk moest zoeken, dat ze veel te bezeten was van de dood. Dat ze haar patroon moest doorbreken. Volgens haar psycholoog sliep ze met de vijand. Ze had het niet exact in die bewoordingen gezegd, maar zo interpreteerde Ellen het. Hoe dan ook was het geen gezond gedrag, dat begreep ze.

‘Ellen!’

Het Zuid-Zweedse dialect en de donkere stem sneden door de lucht. Een stem die ze maar al te goed kende. Haar hart begon meteen sneller te kloppen.

Ze keek op en ontmoette met tegenzin zijn blik.

‘Kun je even komen?’ zei hij en hij gebaarde naar zijn bureau.

Dit was de eerste keer dat hij met haar praatte sinds hij een week geleden hoofd van de redactie was geworden. De eerste

keer dat hij met haar praatte sinds hij haar een jaar geleden zonder enige verklaring had gedumpt.

Ellen stond op en liep onzeker door de ruimte naar hem toe. Ze vervloekte haar nervositeit en probeerde zich op iets te concentreren door haar blik op een vast punt tussen de planten op de balie bij de receptie achter Jimmy te richten.

De vorige chef had als enig redactielid een eigen kamer gehad. Jimmy had ervoor gekozen naar de kantoortuin te verhuizen en ‘onderdeel van de groep’ te zijn. Maar daar trapte niemand in. Hij was hier om orde op zaken te stellen. Dat wist iedereen. Er moest beter nieuws worden gemaakt, er moest worden bezuinigd en de kijkcijfers moesten omhoog. ‘De blaag met de zaag’ was zijn bijnaam sinds hij nog niet zo lang geleden een groot deel van het personeel van een concurrerende zender de laan uit had gestuurd.

Ellen haalde de pen uit de knot op haar hoofd en liet haar lange donkere haar op haar rug vallen.

‘Hoi, goed dat je er bent,’ zei hij. Hij keek haar kort aan en ging toen verder op zijn MacBook. ‘Ik moet alleen nog even dit mailtje versturen.’

Jimmy’s bureau was helemaal leeg op een halfvol kopje koffie na - zwart - en een vaktijdschrift met hemzelf op de cover. Geen foto’s. Geen persoonlijke spullen.

Net als haar eigen bureau.

Ze had een droge mond.

Stiekem bestudeerde ze zijn profiel, terwijl hij op de computer tikte. Ze had altijd een zwak gehad voor mannen met een grote neus. Hij had hoge jukbeenderen en zijn donkere haar was kortgeknipt.

‘Klaar. Sorry voor het wachten,’ zei hij met een glimlach.

Zijn stem klonk net zo zelfverzekerd als zij zich onzeker voelde.

‘Hoe is jouw contact met de politie?’ vroeg hij en hij leunde achterover op zijn stoel.

‘Goed. Hoezo?’

‘Je bent toch misdaadverslaggever?’

‘Ja,’ antwoordde ze enigszins verward.

Jimmy haalde zijn hand door zijn haar, wierp een blik op de computer en vervolgens op haar. ‘Wat weet jij over het verdwenen meisje?’

‘Hè?’ Ellen deinsde terug alsof ze zich aan zijn woorden had gebrand.

Jimmy wees naar een mail.

Hoewel haar hele lichaam tegenstribbelde, boog ze zich naar voren om het bericht te kunnen lezen.

Achtjarig meisje spoorloos verdwenen...

De letters vloeiden samen.

‘Hier geilen de kijkers op. Het *missing pretty girl syndrome*. Het had niet op een beter moment kunnen komen.’ Hij sloeg triomfantelijk met zijn hand op het bureau.

Ellen knipperde een paar keer met haar ogen om te kunnen focussen.

Jimmy ging verder. ‘Dit is het soort materiaal dat we nodig hebben. Persoonlijk. Iets wat de mensen raakt. We kunnen niet uitsluitend over algemene situaties berichten. We moeten concretiseren. Snap je? De kijkers iets laten voelen.’

En of ze het voelde. Het trof haar recht in haar middenrif. En haar handen leken vol kleine naalden te zitten.

‘Ze is vandaag bij de Koninklijke Tennishal verdwenen. Vanmiddag. We moeten aan de slag. Ik wil dat jij...’

Ellen schudde haar hoofd. ‘Is het vandaag gebeurd?’

‘Ja, vanmiddag.’

Ellen ging rechtop staan en probeerde haar longen met lucht te vullen, maar de druk op haar borst verhinderde dat. ‘Heb je een foto van haar gezien?’ vroeg ze. Ze voelde de woede opkomen.

‘Wat bedoel je?’

‘Je had het over het *missing pretty girl syndrome*. Ziet ze er schattig uit?’

Jimmy rolde zijn stoel naar achteren. ‘Ik neem aan dat je

snapt wat ik bedoel,' zei hij en hij stond op. 'Het is maar een uitdrukking.'

'Ja, dat weet ik. Geloof me. Al heet het eigenlijk missing white girl syndrome. Want ze is toch blank? Ik neem aan dat je dat al hebt gecheckt?' Ze probeerde haar versnellende ademhaling te verhullen.

In plaats van te antwoorden tilde hij zijn computertas van de vloer.

'Hoop je ook dat haar iets vreselijks is overkomen?' Ellen kon zich niet inhouden. 'Dat ze is verkracht? Of misschien verdronken? Het beste zou misschien zijn als ze in stukken is gesneden. Hoe meer stukken, hoe smeuïger. Begrijp je eigenlijk wel dat we het hier over een meisje van acht hebben?'

Jimmy keek om zich heen. Toen hij zag dat de rest van de redactie meeluisterde, liet hij het volume van zijn stem dalen.

'Dat moet je allemaal checken. Ik wil dat wij er vanaf het eerste begin bij zijn.' Hij klapte zijn computer dicht.

'Vanaf het eerste begin...'

'Ja. Vanaf het eerste begin,' zei hij en hij draaide zich naar haar om. 'En luister, ik wil dat je nog eens goed naar je contacten met de politie kijkt, als misdaadverslaggever had je dit al moeten weten.'

Ze veegde het zweet van haar voorhoofd. 'Maar dit is niets voor TV4...' Hij moest haar niet vertellen hoe ze haar werk moest doen. 'Je denkt misschien dat je bij de boulevardpers bent komen werken, maar...'

'Nee, je hebt gelijk,' onderbrak hij haar. 'Het is geen nieuws. Nog niet. Maar dat kan het wel worden, en dan wil ik dat wij het als eerste brengen. We kunnen niet afwachten en pas na alle anderen over de gebeurtenissen berichten. Zorg ervoor dat het nieuws wordt.' Hij stopte zijn computer in de tas.

Nu prikten de naalden in haar hele lichaam. Ellen wist precies wat er zou gaan gebeuren.

'Wat doen we als ze er niet schattig genoeg uitziet?' ging ze verder.

‘Luister, als je het niet wilt doen, vraag ik wel iemand anders.’
Jimmy nam de tas onder zijn arm en keek haar met een vermoeide blik aan. ‘Ik dacht alleen dat...’

‘Ik doe het,’ onderbrak ze hem.

‘Mooi.’ Jimmy was al op weg naar de lift.

‘De dood, de dood, de dood,’ fluisterde ze toen hij buiten gehoorsafstand was.

Maar het was al te laat. Haar paniek werd alleen maar groter.